

LA VANGUARDIA

Isabel Gómez
MelenchónA la Lluna vaig...
de la Lluna vinc

Fa cinquanta anys que vam arribar a la Lluna i amb sort també farem el mateix amb Mart, Vulcà i el planeta dels klingon, però continuarem trigant 50 anys a creuar Barcelona amb automòbil. Entre com de malament que està el trànsit, i com de pitjor que està la contaminació i el preu de la gasolina, el futur s'està posant pels núvols, en el sentit literal. A Nova York ja estan assajant els taxis aeris, i a França volen els soldats amb una espècie de patinet que com es *democratitzi*, paraula que sona millor que dir *saturació*, les pensions estaran garantides per incompareixença, que és el que passarà quan es xoqui amb un altre patí en ple cel, per no parlar de l'impacte en les poblacions de coloms i cacatues. Quin horitzó, vull dir com de congestionat.

Em diran que els autolliscadors són una *pochez* que s'ha tret Macron de l'Elisi per *epatar* els francesos, ara que als burgesos ja no els *epata* res. Sí, però la majoria d'invents neixen d'una necessitat militar i després es *civilitzen*, paraula utilitzada en l'acceptació que passen al món civil, no

Trigarem el mateix en
arribar a Mart que en
creuar Barcelona amb
cotxe: solució, l'aeropati

que fossin uns incivilitzats. El que deia, que internet va començar així i ja veuen on ha arribat; l'impacte de les xarxes socials no sé si l'havien previst els creadors, potser sí, perquè amb el bon rotllet que provoquen els comentaris de Twitter les hostilitats estan assegurades. Però aquí el que ens interessa són els lliscadors, que en realitat tampoc no són tal, sinó una espècie de plataforma mòbil; a mi em recorda aquells aparells de dues rodes, anomenats *hoverboards* o alguna cosa així, que juntament amb les rodes elèctriques i els patinets s'han convertit en l'últim obstacle que han de superar els vianants que hagin sobreviscut a les bicicletes. Vist així, gairebé millor quedar-se a casa, que total, pel que cal fer.

Això dels taxis voladors ja sembla més plausible, de fet a Nova York ja volen els *ubercòpters*, en realitat més semblants als helicòpters de tota la vida que a una altra cosa, però aquí s'han presentat uns prototips amb una intranquil·litzadora forma d'aranya, una de les bestioles, que no insecte, que els aràcnids tenen vuit potes i no sis, que jo també vaig anar a EGB, que dic que les aranyes provoquen gairebé tantes fòbies com la por de volar, i les dues coses juntes són de divan. No, el prototip de taxi mansió dels Plaff només té quatre potes, podria ser pitjor. De fet, he vist prototips moltíssim pitjors. Personalment i ja posats, crec que hagués estat millor amb forma de peluix, que és més relaxant, però hi ha el que hi ha.

Recordo que quan era petita em deien que als nens els portava una cigonya. Quins temps. Espero que a ningú no se li ocorri dir-los ara que els nadons arriben en un dron o en un paquet d'Amazon, perquè l'explicació de la cigonya no colava, però això sí que ho faria. Fins i tot pot ser que arribi a ser realitat.

President-Editor:
JAVIER GODÓ,
COMTE DE GODÓDirector:
Màrius CarolVicedirector:
Jordi JuanDirectors adjunts:
Lola García   Enric Juliana
Miquel Molina   Àlex RodríguezSubdirectors:
Manel Pérez   Enric Sierra
Isabel García Pagan   Lluís Uría
Llàtzer Moix   Joel Albarrán

Adjunt al Director: Pedro Madueño

Redactors en cap: Ramon Aymerich (Internacional), Jaume V. Aroca (Política), Susana Quadrado (Tendències), Ramon Suñé (Viure), Ignacio Orovio (Cultura), Sergio Vila-Sanjuán (Cultura(s)), Joan Josep Pallàs (Esports), Elisenda Vallejo (Economia), Celeste López (Redacció Madrid), Mariàngel Alcázar (Casa Reial i Gent), Josep Maria Calvet (Última Hora), Silvia Colomé (Última Hora), Núria García Arenas (Disseny), Fèlix Badia (Magazine), Jordi Marqués (Màrqueting Digital) i Javier Martínez (Audiències i Estratègia Digital)

Seccions: Plàcid Garcia-Planas (Internacional), Santi González (Política), Marga Soler (Opinió), Francesc Bracero (Tendències), Silvia Angulo (Viure), Maricel Chavarría (Cultura), Juan B. Martínez (Esports), Dolors Álvarez (Economia), Rafael Lozano (Edició), Xavier Mas de Xaxàs (Corresponsal diplomàtic), José María Brunet (Corresponsal judicial), Pau F. Rodríguez (VÍdeos i Xarxes Socials), Álvaro Mazariegos (SEO) i Màrius Fort (portadista). **Defensor del lector:** Suso Pérez

Consellers de Direcció: Lluís Foix i Josep Maria Sòria

Cara i creu de l'economia catalana

EL producte interior brut (PIB) per habitant a Catalunya ha recuperat els nivells previs a la crisi en termes reals i s'ha situat un 13% per sobre de la mitjana dels vint-i-vuit membres de la Unió Europea. Així ha estat el 2018 segons estima la Generalitat al seu informe econòmic anual. S'han necessitat onze anys per aconseguir-ho. Això posa de manifest la gravetat de l'impacte sofert. La creu d'aquest balanç és que, malgrat la intensa creació d'ocupació que s'ha registrat en aquests anys, el nombre de llocs de treball es troba encara un 5,5% per sota del nivell del 2007 i persisteixen, així mateix, greus desigualtats econòmiques. Es necessita, doncs, mantenir un creixement robust i les polítiques d'ocupació adequades per continuar avançant en la millora de la renda disponible, que redueixi les desigualtats, i en un dinamisme més gran del mercat laboral.

L'economia catalana va créixer el 2018 per cinquè any consecutiu, i el seu PIB va augmentar un 2,6% davant l'1,9% en què ho va fer la zona euro. Aquest percentatge, malgrat ser elevat, reflecteix no obstant una clara tendència a la desacceleració, d'acord amb la debilitat de l'entorn internacional. El ritme de creixement tornarà a reduir-se aquest any, fins al 2,2%, segons les previsions de la Generalitat, encara que gairebé doblarà el previst per al conjunt de la zona euro, que serà de l'1,2%. En aquest sentit Catalunya es manté com una de les regions europees més dinàmiques i com la comunitat autònoma que més activitat genera, ja que representa el 19,1% del PIB espanyol.

El creixement econòmic català del 2018 ha estat sustentat per l'evolució positiva de tots els sectors, excepte per l'agricultura, que ha retrocedit lleugerament, i està impulsat tant per la demanda interna (consum i inversió)

com per l'exterior. El front exportador, malgrat això, s'ha vist afectat per la moderació de les economies europees, de la Xina i dels Estats Units. Les vendes a l'exterior s'han mantingut en positiu, amb un augment del 2% el 2018, però a un ritme notablement inferior al 5,1% del 2017.

L'informe de la Generalitat destaca, així mateix, el notable descens que ha registrat la taxa d'atur, que ha baixat fins a l'11,5%, amb una especial millora de la taxa d'atur de les dones, dels joves i dels aturats de llarga durada. Però, malgrat això, aquesta magnitud continua per sobre de la mitjana europea. L'augment de la renda disponible, fruit de la millora de la creació d'ocupació, ha contribuït a reduir els índexs de desigualtat. Però aquests encara són molt elevats, ja que han augmentat les taxes de pobresa relativa i de pobresa en la feina. Això fa que calgui reforçar les polítiques per reduir les desigualtats. En aquest sentit, el vicepresident de la Generalitat i conseller d'Economia i Finances, Pere Aragonès, ha proposat de negociar amb patronal i sindicats la pujada del salari mínim fins als 1.200 euros.

En vista de l'escenari citat és evident que Catalunya ha de reforçar les seves polítiques de progrés econòmic i social per generar més riquesa. Això passa, entre d'altres coses, per eliminar les incerteses polítiques, generar confiança en un marc estable de futur, assegurar la necessària inversió en infraestructures, augmentar la productivitat, mantenir uns comptes públics sanejats, impulsar a fons la formació professional dual, reforçar la internacionalització de les petites i mitjanes empreses i apostar amb ambició per la innovació i per les noves oportunitats que s'obren amb els processos de digitalització, de transició energètica i de reducció dels desequilibris mediambientals.

Dependents i oblidats

EN cas de continuar amb el ritme mantingut des del 2016, Catalunya trigarà vuit anys a absorbir la llista d'espera per poder-se beneficiar de la llei de la Dependència. Una norma que sempre ha estat infradotada econòmicament des que la va aprovar el PSOE de Zapatero, que després Rajoy va retallar i que la crisi va acabar de castigar. Al desembre hi havia a Espanya 1,3 milions de persones amb algun grau de dependència reconegut, de les quals 250.000 no reben cap prestació o servei malgrat tenir-lo aprovat, és a dir, estan en llista d'espera. I unes altres 128.000 esperen que siguin avaluades.

Segons un informe fet públic fa uns mesos per l'Associació de Directors i Gerents de Serveis Socials, l'any 2018 van morir a Espanya 30.400 persones sense haver rebut la prestació a què tenien dret, i a Catalunya, entre el 2013 i el 2017, van morir 11.194 persones dependents que estaven en llista d'espera.

El reportatge que publiquem a la secció Tendències és un exemple dramàtic d'aquesta desassistència. La mare de Macarena –la jove protagonista de la informació, amb una discapacitat reconeguda del 94% i el grau III de gran dependència– no només ha vist reduïda la prestació de 500 euros com a cuidadora no professional des que li va ser concedida el 2009, sinó que ara la Generalitat ha deixat l'ajuda en uns inqualificables 36,30 euros mensuals. Això

evidencia el greu problema de les prestacions per a cuidadors no professionals, les que més sol·liciten les famílies en les quals algun membre fins i tot ha perdut la seva feina per atendre el familiar i formades, en molts casos, per jubilats les pensions dels quals se'n van en l'atenció a la persona dependent ja sigui en aliments, medecines, mobilitat, teràpia o adaptació del seu habitatge.

Les llistes d'espera es tornen interminables i eternes si es tracta de sol·licitar l'ingrés en un centre residencial o social. Davant aquesta impossibilitat, moltes vegades algun familiar de la persona dependent s'acaba convertint en el cuidador no professional i també sol·licita una prestació per compensar els seus ingressos. La petició per accedir a un habitatge adaptat a les necessitats de la persona dependent és una altra batalla que pot arribar a durar anys.

La llei de la Dependència estableix que l'espera per ingressar en una residència no pot superar els sis mesos. Resulta dramàtica la diferència entre la lletra de la llei i la dura realitat. És intolerable la situació de desenes de milers de persones que, tenint reconeguts els seus drets, no reben l'ajuda i les prestacions que elles o els seus familiars necessiten per tenir una vida el més digna possible. Les tres administracions implicades –estatal, autonòmica i municipal– haurien de prioritzar recursos i mitjans per solucionar aquesta inacceptable situació.